

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Mfv.II.10.061/2025/2.

A tanács tagjai: dr. Hajdu Edit a tanács elnöke
dr. Osztovits András előadó bíró
dr. Darákné dr. Nagy Szilvia bíró
dr. Dzsula Marianna bíró
dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna bíró

A felperes: felperes (cím1)

A felperes jogi képviselője:
dr. Dora Márta ügyvéd (cím2)

Az alperes: alperes (cím3)

Az alperes jogi képviselője:
Somogyi Ügyvédi Iroda (cím4, ügyintéző: dr. Somogyi Henrietta
ügyvéd)

A per tárgya: kártérítés és szabadság kiadása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:
felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Szegedi Ítéltábla Mf.I.40.042/2024/4.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
Kecskeméti Törvényszék 2.M.70.100/2024/31.

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálatot megtagadja.

Megállapítja, hogy a 10.000 (tízezer) forint meg nem fizetett felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem illetéke az állam terhén marad.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat engedélyezése szempontjából lényeges tényállás

[1] A felperes 2021. szeptember 1-től áll közalkalmazotti jogviszonyban az alperesnél tanár munkakörben, munkavégzési helye a intézmény1. A felperes a 2021. május 18-án levett vérminta vizsgálata alapján 2022. február 13-ig érvényes védettségi igazolványt kapott. Az alperes a 2021. november 12-án kelt szám1 iktatószámú okiratban tájékoztatta a felperest arról, hogy a koronavírus elleni védőoltásnak az állami és önkormányzati intézményeknél foglalkoztatottak által történő kötelező igénybeviteléről szóló 599/2021. (X.28.) Korm. rendelet (továbbiakban: Rendelet). 2. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerinti foglalkoztatotti körbe tartozik, mivel a munkavégzés során rendszeresen találkozik tanulókkal. Tájékoztatást adott továbbá a SARS-CoV-2 koronavírus elleni védőoltás (továbbiakban: védőoltás) felvételi kötelezettségének határidejéről, a mentesülés feltételeiről, a védőoltás felvételének igazolása módjáról, valamint a mulasztás következményeiről. A felperes a tájékoztatását átvette, azonban 2021. december 15-ig a védőoltást nem vette fel és nem nyújtott be a felvétel alóli mentesülést alátámasztó orvosi szakvéleményt sem. Az alperes a 2021. december 23-án kelt, postai úton kézbesített szám2 iktatószámú okiratban felhívta a felperest a Rendelet 2/B. § (3) és (6) bekezdése alapján, hogy a védőoltást 2021. december 30-ig vegye fel és azt megfelelően igazolja, vagy a Rendelet 2. § (4) bekezdése szerinti orvosi szakvéleményt mutassa be. Figyelmeztette, ennek elmulasztása esetén 2022. január 3-tól minden további intézkedés nélkül fizetés nélküli szabadságon lesz. A felhívást a felperes édesanyja 2021. december 30-án átvette. A felperes 2021. december 30-án e-mailben kereste meg személy1 - az alperes részére foglalkozás-egészségügyi szolgáltatást nyújtó - szakorvost (továbbiakban: üzemorvos) a védőoltás alóli mentességet biztosító szakvélemény készítése, és annak 2022. január 3-ig történő megküldése végett. Kérelme indokaként előadta, a koronavírusjárvány ideje alatt az élő vírussal igazoltan megfertőződött, és az orvostudomány jelenlegi állása alapján a betegségen való átesés hosszútávú, életreszóló – oltással el nem érhető – védettséget biztosít. Oltatlansága számára és a társadalom számára nem jelent egészségügyi kockázatot, az oltás felvétele ugyanakkor számos, már ismert és ismeretlen súlyos egészségügyi kockázat lehetőségét hordozza magában. Csatolta a koronavírus ellenanyag szervezetében való jelenlétét igazoló laboratóriumi leleteket. Az üzemorvos ugyanezen a napon továbbította a felperes elektronikus levelét a megyei tisztifőorvosnak és az emberi erőforrások miniszterének, állásfoglalást kérve.

[2] A intézmény2 2021. december 31-án e-mailben adott állásfoglalása a felmentést nem tartotta indokoltnak, ugyanakkor a felperest az emberi erőforrások minisztere a 2022. január 12-én kelt szám3 számú határozatával 2022. január 3-tól - 2022. február 13-ig mentesítette az oltási kötelezettség alól. Az alperes a 2022. február 17-én kelt szám4 iktatószámú okiratban tájékoztatta a felperest, hogy az Rendelet 2/B. § (2) bekezdése alapján 2022. február 14-től 2023. január 2-ig fizetés nélküli szabadságon van és a köznevelési intézmény, valamint egyéb, a munkavégzéssel összefüggő intézmény területére egy, a saját költségére elvégeztetett, 72 óránál nem régebbi molekuláris biológiai vizsgálat (SARS-CoV-2 PCR teszt) negatív eredményének igazolásával léphet be. Tájékoztatatta, a fizetés nélküli szabadság időtartamára szabadság, illetmény és munkabér nem illeti meg. Az alperes a felperes fizetés nélküli szabadságát a Rendelet 2022. március 7-től hatályos 4/A. § (1) bekezdése alapján 2022. március 7-én megszüntette azzal, hogy a munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettsége helyreállításának kezdő időpontja 2022. március 8-a.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[3] A felperes a többször módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest kártérítésként 228.327 forint és annak késedelmi kamata megfizetésére, továbbá 2 nap szabadság természetben történő kiadására. Álláspontja szerint a védőoltás felvételére 2022. január 31-ig lett volna köteles, mivel ügyfelekkel nem foglalkozik, így nem tartozik a Rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja hatálya alá. Ügyfélnek ugyanis az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 10. §-ában meghatározott személy minősül. Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes a Rendelet 2. § (7) bekezdésével ellentétben az emberi erőforrások minisztere által adott mentesítés lejártát követően nem hívta fel ismételten a védőoltás felvételének igazolására. Érvelése szerint az alperes megbízásából eljáró üzemorvosnak a védőoltási kötelezettség alól mentesítenie kellett volna, figyelemmel az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 57. § (1) bekezdésére és nem vehette volna továbbá figyelembe az Alaptörvény X. cikk (2) bekezdése alapján az állami szervként eljáró intézmény³ által kiadott szakmai ajánlást, valamint a megyei tisztifőorvos állásfoglalását. Mindemellett az üzemorvos eljárását személyes vizsgálatának hiánya miatt az Eütv. 15. § (3) bekezdését és 20. § (1) bekezdését sértőnek tartotta. Megítélése szerint az üzemorvos megsértette a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6. § (2) és (3) bekezdését, valamint a 7. § (1) bekezdését is azzal, hogy nem hívta be vizsgáltára, nem működött együtt, míg az alperes az arra vonatkozó utasítás elmulasztásával, hogy az üzemorvos az olthatóságról a munkavállalókkal történő személyes konzultáció alapján döntsön. Az alperes megsértette a védőoltás felvételére kötelezéssel az Mt. 9. §-át és az Mt. 12. § (1) bekezdésében foglaltakkal ellentétesen, hátrányosan megkülönböztette. Kérte megtéríteni az alperesnek a fizetési nélküli szabadsággal kapcsolatos - megítélése szerint - jogszabálysértő intézkedésével összefüggésben keletkezett káraként a 2022. február 14-től március 6-ig terjedő időtartamra az elmaradt jövedelmét az Mt. 166. §-a alapján azzal, hogy az alperes az üzemorvos tevékenységéért is felelősséggel tartozik.

[4] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

[5] Az elsőfokú bíróság 2.M.70.039/2022/35. számú ítéletével a keresetet elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró Szegedi Ítéltábla Mf.I.40.052/2023/11. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és ugyanezt a bíróságot új eljárásra és újhatározat hozatalára utasította. A megismételt eljárás során a felek a nyilatkozataikat fenntartották.

Az első- és másodfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban ítéletével a keresetet elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[7] A másodfokú bíróság rámutatott, hogy a felperes a kártérítés megfizetését egymástól különböző ténybeli alapon kérte. Egyrészt az üzemorvos azon eljárása miatt, hogy a védőoltás felvételének kötelezettség alóli mentesítésre vonatkozó szakvéleményt nem adta ki, másrészt azért, mert az alperes nem tehetett volna a fizetés nélküli szabadságra vonatkozó intézkedést. Ezek a kártérítés iránti kereseti kérelmek eshetőleg viszonyban állnak egymással.

[8] A Rendelet 2022. december 22-től hatályos 2/B. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakból következően a fizetés nélküli szabadság jogszabályi rendelkezésen alapult. A

Rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése értelmében a felperest a védőoltás felvételének kötelezettsége terhelte, amelyet a perben a maga sem vitatott. A Rendelet 2. § (1) bekezdése a védőoltás felvételét illetően határidőket állapított meg: egydózisú oltóanyag esetén a védőoltást, kétdózisú oltóanyag esetén a védőoltás első dózisát a munkavégzés során ügyfelekkel rendszeresen találkozó foglalkoztatottnak 2021. december 15-ig, míg más foglalkoztatottnak 2022. január 31-ig kellett felvenni. A két esetben a védőoltás felvétele elmulasztásának jogkövetkezménye eltérő. A munkavégzés során ügyfelekkel rendszeresen találkozó foglalkoztatott esetében a Rendelet 2021. december 22-től hatályos 2/B. § (2) bekezdés a) pontja alapján a foglalkoztatott 2022. január 3-tól fizetés nélküli szabadságon van, míg más foglalkoztatott esetében a Rendelet 2. § (8) bekezdése alapján a munkáltató fizetés nélküli szabadságot rendel el a feltételek fennállta esetén.

[9] A Rendelet 2. § (3) és (4) bekezdése értelmében az (1) bekezdés szerinti kötelezettség alól mentesül az a foglalkoztatott, aki részére egészségügyi indokból ellenjavalt a védőoltás felvétele, és ezt az (4) bekezdés szerinti orvosi szakvélemény is alátámasztja. Az üzemorvos eljárása a Rendelet szabályozása szerint kizárólag a védőoltási kötelezettség alóli mentesítést egészségügyi okból alátámasztó orvosi szakvéleménnyel kapcsolatos, a védőoltás felvételi kötelezettség egyéb jogszabályi feltételeinek meglétének vizsgálatára nem volt jogosult. Ezért a Rendeleten alapuló fizetés nélküli szabadsággal összefüggésben az üzemorvos – munkáltató működési körébe tartozónak minősülő, és így a munkáltató esetleges kártérítési felelősségét megalapozó – tevékenysége kapcsán csupán annak van jelentősége, hogy egészségügyi indokból ellenjavalt volt-e a védőoltás felvétele. Az üzemorvosnak is kizárólag erről kellett döntenie, az eljárása miatti kártérítési igény elbírálásakor is csupán ez volt vizsgálható, amely szakkérdésnek minősül. A szakértői bizonyítás szükségességét támasztották alá a Rendelet alaptörvény-ellenességét vizsgáló 3128/2022. (IV.1.) AB határozata indokolásának [106] bekezdésében foglaltak is. Ebben a kérdésben nem volt helye tanúbizonyításnak. A védőoltás felvételének egészségügyi indokból való ellenjavaltsága kapcsán az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban szakértőt rendelt ki. A szakvélemény nem volt aggályos, ezért a bíróságnak ez alapján kell az érdemi döntést meghoznia. A szakvélemény alapján nem volt megállapítható, hogy a koronavírus ellenanyagának a felperes szervezetében való jelenléte miatt a védőoltás felvétele egészségügyi indokból ellenjavalt. Nem állt fenn tehát az a feltétel, amely alapján az üzemorvosnak az ellenjavallatra vonatkozó szakvéleményt ki kellett adnia. Ezáltal a vagyoni kártérítés esetében a kártérítési felelősség alapvető feltételének hiányára tekintettel az elsődleges kereseti kérelem alaptalan volt. Az üzemorvos eljárásával összefüggő további kifogásoknak nem volt jelentősége, azokat a perben nem kellett vizsgálni.

[10] A felperes másodlagos, az alperesnek a fizetés nélküli szabadsággal kapcsolatos eljárására alapított kártérítés iránti keresetével együtt kellett vizsgálni a szabadság kiadására irányuló kereseti kérelmet is. A már kifejtettek szerint a felperesre is alkalmazandó Rendelet 2. § (1) bekezdése, és a 2021. december 22-től hatályos 2/B. § (2) bekezdés a) pontja a védőoltás felvételét illetően a határidőket és a védőoltás felvétele elmulasztásának jogkövetkezményét eltérően határozta meg attól függően, hogy a foglalkoztatott a munkavégzés során ügyfelekkel rendszeresen találkozik-e vagy sem.

[11] A felperes köznevelési intézményben foglalkoztatott pedagógusként a munkavégzése során ügyfelekkel rendszeresen találkozik. Ezért a Rendelet vonatkozó szabályait a felperesre is alkalmazni kellett.

[12] A felperesnek - az időközbeni jogszabályváltozás folytán - a Rendelet 2. § (7) bekezdésében foglaltaktól eltérően a védőoltást 2021. december 30-ig kellett felvennie és igazolnia, vagy bemutatnia a mentesülést alátámasztó orvosi szakvéleményt.

[13] E kötelezettségek elmulasztásának jogkövetkezményét a Rendelet 2/B. § (2) bekezdése a felperes esetében akként szabályozta, hogy a foglalkoztatott – naptári nap szerint meghatározott időponttól – 2022. január 3-tól fizetés nélküli szabadságon van, és a köznevelési intézmény, illetve a szakképző intézmény, valamint egyéb, a munkavégzéssel összefüggő intézmény területére a saját költségére elvégeztetett, 72 óránál nem régebbi és az egészségügyi szakmai szabályoknak megfelelő, molekuláris biológiai vizsgálat – SARSCoV-2 PCR teszt – negatív eredményének igazolásával léphet be. A fizetés nélküli szabadságot tehát a Rendelet maga állapította meg, az az adott naptárilag meghatározott napon a jogszabály erejénél fogva, az alperes erre irányuló akaratnyilatkozata, mérlegelési döntése nélkül bekövetkezett, azt az alperesnek nem kellett külön jognyilatkozattal elrendelnie [Kúria Mfv.II.10.142/2023/4., megjelent: BH2024. 140.]. A fizetési szabadság tényét az alperes a naptárilag meghatározott időpont elteltével csupán deklarálhatta.

[14] A felperest az emberi erőforrások minisztere 2022. január 3-tól február 13-ig terjedő időre mentesítette az oltási kötelezettség alól. A fizetés nélküli szabadság ténye azonban a Rendelet 2/B. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a mentesítés időtartamának elteltét követően is bekövetkezik, amennyiben a mentesítés ideje alatt a foglalkoztatott a védőoltást nem veszi fel vagy mentesítést alátámasztó szakvéleményt nem mutat be. Erre az esetre a Rendelet a munkáltató részéről újabb felhívás megküldését nem követelte meg.

[15] A munkáltatónak nem volt feladata, hogy a védőoltás felvételének esetleges egészségügyi indokból való ellenjavallatának megítélésére üzemorvosi vizsgálatot kezdeményezzen. A fizetés nélküli szabadság tekintetében tehát nincs olyan munkáltatói intézkedés, amelyet az érdekkörében eljáró más személy által adott nyilatkozatra vagy véleményre alapított volna.

[16] A felperes az alpereshez a védőoltás felvétele alól mentességet biztosító orvosi szakvéleményt nem nyújtott be, sem 2021. december 30-ig, sem a későbbiekben. Nem jelezte továbbá az alperesnek azt sem, hogy az üzemorvosnál kezdeményezte orvosi szakvélemény kiadását, és az e körben előterjesztett kérelemre választ nem kapott. Ezekre tekintettel a Rendelet 2/B. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a felperes fizetés nélküli szabadságra került a mentesítés leteltét követő naptól, 2022. február 14-től, és a Rendelet (2) bekezdés b) pontja szerint a köznevelési intézmény területére a megadott feltételek fennállta esetén léphetett be. Az alperes 2022. február 17-én adott tájékoztatása tehát a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő volt, így nem sértette meg az alperes az Mt. 6. § (2) bekezdésében szabályozott jóhiszeműség és tisztesség elvét, valamint ugyanezen szakasz (4) bekezdése szerinti együttműködési kötelezettséget sem. Ugyancsak alaptalanul kifogásolta a felperes fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság nem állapította meg az egyenlő bánásmód követelményének a közvetlen hátrányos megkülönböztetéssel való megsértését. Az alperes 2021. december 23-án kelt felhívása és a 2022. február 17-én kelt tájékoztatása jogszabályi rendelkezésen alapult.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem

[17] A jogerős ítélet ellen jogszabálysértésre hivatkozással a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a keresetének történő helyt adást. Megsértett jogszabályhelyként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 316. § (1) bekezdését, 346. § (4)-(6) bekezdését, 279. § (1) bekezdését; az Mt. 6. §, 7. §-át; az Eütv. 57. § (1) bekezdését jelölte meg; hivatkozott továbbá az Alaptörvény II. cikkének, és XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére.

[18] Felülvizsgálati kérelme II. pontjában felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is előterjesztett a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjának mindkét fordulata (a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása érdekében) alapján az Alaptörvény II. cikkében rögzített emberi élethez és méltósághoz való jog sérelmére hivatkozva.

[19] Elvi jelentőségű jogkérdésként azt vetette fel, hogy az állam közegészségügyi érdekre hivatkozva kötelezhet-e egyént egy olyan orvosi beavatkozásra (védőoltásra), amelynek jogszabályban rögzített célja (a védettség kialakítása) az egyén esetében már bizonyítottan megvalósult.

[20] Álláspontja szerint a cél nélküli kötelezés az emberi élethez és méltósághoz való jogot sérti, mivel halál kockázatával járó beavatkozásra kényszeríti az egyént, anélkül, hogy az számára bármilyen egészségügyi előnnyel járna. A másodfokú bíróság a jogkérdést a szükségesség és az arányosság alkotmányos elve figyelmen kívül hagyásával bírálta el.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem nem alapos.

[22] A Pp. 523. § (1) bekezdése értelmében munkaügyi perben nincs helye felülvizsgálatnak, ha a felülvizsgálati kérelemben vitatott érték, illetve annak a 21. § (1)–(4) bekezdése alapján, továbbá a 21. § (5) bekezdésének az egyesített perekre történő megfelelő alkalmazásával megállapított értéke a teljes munkaidőre megállapított kötelező legkisebb havi munkabér (minimálbér) ötszörösét nem haladja meg.

[23] A felülvizsgálati kérelemben vitatott érték 228.327 forint, amely a minimál bér ötszörösét nem haladja meg, így az ügyben nincs helye felülvizsgálatnak. A Pp. 523. § (2) bekezdése értelmében ezért a felperesnek felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet kellett előterjesztenie.

[24] A Pp. 412. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem és a felülvizsgálati kérelem önálló, eltérő funkciójú kérelmek, a Pp. önállóan szabályozza a benyújtás helyét és határidejét [Pp. 410. § (1) bekezdése és Pp. 412. § (1) bekezdése], valamint a beadványok szükséges tartalmát [Pp. 410. § (2) bekezdése és Pp. 413. § (1) bekezdése], azzal, hogy a kérelmek célja, tartalma is eltérő: az engedélyezés iránti kérelemben a félnek azt kell alátámasztania, hogy a felülvizsgálat engedélyezésének oka [Pp. 409. § (2) bekezdés] fennáll, a felülvizsgálati kérelemben pedig a jogerős ítélet jogszabálysértő jellegét, illetve a Kúria közzétett határozatától eltérő voltát kell igazolnia.

[25] A két kérelem egy beadványba is belefoglalható, ez esetben viszont azokat szerkezetileg el kell különíteni: a felülvizsgálati kérelemre a Pp. 413. § (1) bekezdése, a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemre pedig a Pp. 410. § (2) bekezdése az irányadó, azzal, hogy mindkét résznek önállóan is tartalmaznia kell a rá vonatkozó kötelező tartalmi elemeket (Kúria Pfv.VI.20.764/2020/3. megjelent: BH 2020.366., Pfv.V.20.579/2025/3.).

[26] A Pp. szabályozásában a felülvizsgálat engedélyezése a polgári eljárás elkülönülő, önálló kérelemre induló és a kérelem elbírálásával befejeződő szakasza, amelyet csak eredményessége esetén követ az eljárás felülvizsgálati kérelmen alapuló szakasza. A rendelkezési elvben megfogalmazott, a kérelemhez kötöttség perjogi szabályából [Pp. 2. § (2) bekezdés] következik az is, hogy a Kúria a felülvizsgálatot kizárólag a fél által megjelölt okból, illetve okokból engedélyezheti [Kúria Pfv.II.20.043/2025/2.].

[27] A felperes a felülvizsgálati kérelme II. pontjában szerkezetileg elkülönülten terjesztette elő az engedélyezés iránti kérelmét, amelyet a Kúria a fenti szempontok mentén vizsgált.

[28] A Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontja a felülvizsgálat engedélyezésének két esetkörét szabályozza: a felülvizsgálat engedélyezését a joggyakorlat egységének, valamint a joggyakorlat továbbfejlesztésének biztosítása érdekében. Ennek megfelelően eltérő vizsgálati szempontok irányadók e két indokra.

[29] A joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálat akkor engedélyezhető, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban – ideértve a Legfelsőbb Bíróság által 2012. január 1-jét megelőzően meghozott és a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 195. § (1) bekezdésében foglaltak szerint továbbra is „alkalmazható” irányelvben, elvi döntésben, kollégiumi állásfoglalásban vagy a kollégiumi véleményben értelmezett jogkérdéseket is – a Kúria jogegységi határozatban vagy az általa a BHGY-ben közzétett eseti határozatban még nem foglalt állást, feltéve, hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdés vonatkozásában a bírói gyakorlat nem egységes, vagy az eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn. A félnek az engedélyezés alapjául szolgáló eltérő bírói döntéseket az engedélyezés iránti kérelmében egyértelműen azonosítható módon – legalább a határozatot hozó bíróság nevének és a határozat számának feltüntetésével – meg kell jelölnie. Kizárólag másodfokon jogerőre emelkedett, vagy legfelsőbb bírósági döntésekre hivatkozhat [Kúria Mfv.II.10.070/2024/2., Pfv.II.21.091/2024/2., Pfv.II.21.283/2024/2.].

[30] A felperes eltérő bírósági határozatokat nem jelölt meg, szétartó bírói gyakorlatra nem hivatkozott, abból a jogegység megbomlásának veszélyére nem lehet következtetni, ezért a Kúria nem találta indokoltnak a felülvizsgálat engedélyezését a joggyakorlat egységének biztosítása céljából.

[31] A Kúria a joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségességére figyelemmel a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a jogerős ítélet által felvetett elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat már kialakult és egységes ugyan, annak követése azonban a körülmények változására tekintettel nem támogatható. A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben – egyebek mellett – meg kell jelölni az ügy érdemére kiható jogszabálysértést, a megsértett jogszabály pontos megjelölésével és az engedélyezést megalapozó okokat, amelyek a joggyakorlat továbbfejlesztésének biztosítása érdekében indokolják a felülvizsgálat befogadásának engedélyezését [Pp. 410. § (2) bekezdés b), ca) pont; Kúria Mfv.II.10.070/2024/2.].

[32] A felperes nem hivatkozott egységes joggyakorlatra és olyan megváltozott körülményre sem, amely a be nem mutatott bírói gyakorlat módosítását indokolná. Nem oldotta fel továbbá azt a logikai ellentmondást sem, hogy egyfelől hiányolta a joggyakorlat egységét, másfelől az egységes bírói gyakorlat módosítását látta szükségesnek. A Pp. 409. § (2) bekezdésének a) pontja ugyanis „vagylagos” eseteket tartalmaz, amelyből az következik, hogy a rendelkezés két fordulata egyszerre nem állhat fenn, egyszerre nem képezheti az engedélyezés alapját, mert (az első fordulat értelmében) vagy nincs egységes bírói gyakorlat, vagy (a második fordulat értelmében) van egységes bírói gyakorlat, de az már nem irányadó, nem támogatható [Kúria Mfv.II.10.070/2024/2., Pfv.III.20.584/2023/2.]. A Kúria ezért a joggyakorlat továbbfejlesztése érdekében sem látott módot a felülvizsgálat engedélyezésére.

[33] A Kúria kiemeli, a felülvizsgálat engedélyezése nem pusztán annak a lehetőségét teremtheti meg a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél számára, hogy az egyedi ügyben sérelmezett esetleges téves ítéleti döntés érdemben vizsgálható, és ezáltal a jogsérelem orvosolható legyen. Az engedélyezés lehetőségével – a Pp.-ben részletesen szabályozott esetek fennálltakor – a felvetett jogkérdésekben történő egységes jogértelmezés, ezáltal a kiszámítható, egységes ítélkezés, ezen keresztül pedig a jogbiztonság biztosítása a jogintézmény célja azokban az ügyekben, amelyek a Pp. hatályos rendelkezései miatt a

felülvizsgálat kizártsága folytán egyébként nem juthatnak el a Kúria elé, így ezen ügyek tekintetében nem tudna érvényesülni a Kúriának a Magyarország Alaptörvénye 25. cikk (3) bekezdésében meghatározott jogegységesítő funkciója. Erre tekintettel a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben nem elegendő a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát bemutatni, azt kell előadni, hogy a felülvizsgálati kérelemben megjelölt, ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálatát a Pp. 409. § (2)-(3) bekezdésében megjelölt ok, illetve okok miatt indokolják (Kúria Gfv.VI.30.197/2024/4., Pfv.II.20.681/2025/2).

[34] A Kúria mindezek alapján a felülvizsgálatot a Pp. 411. § (1) bekezdése alapján megtagadta.

[35] A felperes kérelme nem vezetett eredményre. A felperest megillető munkavállalói költségkedvezmény folytán a le nem rótt felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem illetéke az állam terhén marad [az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés d) pont és 47. § (1) bekezdés; Pp. 83. § (1) bekezdés, 102. § (6) bekezdés, 525. § (2) bekezdés].

[36] A végzés elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

A határozat elvi tartalma

[37] Nincs mód a felülvizsgálat engedélyezésére a joggyakorlat egysége, vagy továbbfejlesztése érdekében, ha a fél nem jelöl meg olyan határozatokat, amelyből a széttartó joggyakorlatra következtetni lehet; nem hivatkozik olyan megváltozott körülményre, amely a kialakult bírói gyakorlat módosítását indokolná; nem oldja fel azt a logikai ellentmondást sem, hogy egyfelől hiányolta a joggyakorlat egységét, másfelől az egységes bírói gyakorlat módosítását látta szükségesnek.

Budapest, 2025. szeptember 18.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Osztovits András s.k. előadó bíró, Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k. bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró, Dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. bíró